

лѣзнуло момичето въ градината и забѣлѣжило, че на едно дърво стоѣтъ двѣ птички, погледватъ го и весело си чуруликатъ.

— Ахъ, — въздъхнуло си то, като се спрѣло и ги загледало, — дали едното отъ тѣзи птиченца не е моята честь!

— Чуръ-чуръ-чуръ, — продължавали причинцата, а момичето стояло и ги гледало.

Въ това врѣме леко фъркала надъ главата му една пеперудка. Съгледало ъх едното птиченце и бързо се спустило да ъх хване. Момичето пъкъ, като видѣло че птичето фърка ниско, полетѣло да го хване. Птичето съ голѣма бързина щипнуло съ клювчето си пеперудката, спустило ъх въ ржката на момичето и отлетѣло пакъ на дървото. Момичето стискало пеперудката безъ да знае и то защо ъх стиска. Тогава пеперудката продумала съ човѣшки гласъ:

— Мило момиче, пусти ме да си фрѣкна! А за дѣто ме избави отъ устата на птичката, искай отъ менъ, що ще искашъ!

Момичето се досѣтило какво да иска!

— Ще те пустижъ, — казало то, — ако ми кажешъ каква е моята честь и какъ можъ да ъх хванжъ.

— Твоята честь е пеперуда, — отговорило се, — но за да ъх уловишъ нѣма друга леснина, освѣнъ една. А тя е: да насадишъ въ вашата градина всѣкакви зеленчуци, билки, цвѣтя и плодови дръвеса. Редовно да ги копаешъ, плевишъ и поливашъ. Въ сжщото врѣме да развѣдишъ въ вашата градина и множество птички, като тая що ме улови. Тѣзи птички ще изловѣтъ всички пеперуди, а твоята честь тогава сама при тебе ще дойде.